

[Thorvil Kristensen.]

indtryk, at erhvervene modsætter sig nye foranstaltninger og udvidede foranstaltninger til fremme af eksporten. Jeg har det modsatte indtryk, og jeg beder om at blive modsagt, hvis jeg har uret. Dermed er jo ikke sagt, at man vil acceptere enhver form, men det bør man vel vente med at diskutere, til udvalgets indstilling foreligger.

Foruden eksporten kan man også stimulere investeringerne. Det koster ganske vist valuta i første omgang, ligesom hvis man stimulerer forbruget, men det har dog den fordel, at man derved får gennemført visse ting, som er nødvendige, og som på lang sigt kan give valutaindtægt. Jeg minder om de bemærkninger vedrørende afskrivninger og henlæggelser til investeringer, som jeg gjorde forleden, da jeg fremsatte vort skattereformforslag, men jeg vil føje til med hensyn til de offentlige investeringer, at sådanne investeringer, som alligevel skal foretages, skoler, færges o. s. v., vil det være ønskeligt at man ikke forcerer nu, men holder sig parat til at forcere, hvis en vanskelig situation skulle indtræffe.

Det er muligt, at der også på forsvarsbudgettet er visse udveje. Her bliver materielkontoen jo efterhånden en meget stor post. En del af dette materiel er udenlandsk, og en del er indenlandsk. Skulle der komme vanskeligheder for vor industri med hensyn til beskæftigelsen, hjælper det jo ikke meget at sætte vejarbejdede i gang, da det ikke drejer sig om de samme arbejdere, men så ville det måske være ønskeligt, hvis man i en sådan periode kunne fremme produktionen af det danske materiel til forsvaret.

Alt dette forudsætter naturligvis en vis bevægelighed på arbejdsmarkedet og i det hele taget i det økonomiske liv. Men vor evne til at føre en positiv politik overfor kommende vanskeligheder beror på, om vi har den fornødne valutareserve, som vi eventuelt kan sætte ind i en sådan situation, og som den højtærede finansminister sagde, vor reserve er meget beskeden, og under en ekspansiv politik ville den jo blive udsat for en ekstra belastning. Det er derfor meget vigtigt, at vi ikke sætter den over styr nu, medens tiderne er relativt gode, men at vi tværtimod ved en forsigtig finanspolitik prøver på at få den til at vokse.

Den højtærede finansminister sluttede sin fremsættelsestale med at sige, at det ville være uforsvarligt at udsætte de sparsomme valutaer for yderligere belastning. Jeg deler denne betragtning. Det er, hvad statsfinanserne angår, et spørgsmål om en tilbageholdende udgiftspolitik. Til en sådan politik vil den højtærede finansminister kunne få vor støtte overfor de krav, han måtte komme ud for fra den ene eller den anden side.

Aksel Møller: Når man bare een gang har stået i den situation at skulle orientere sig i finanslovsforslaget, så tror jeg, at man glæder sig over, at den højtærede finansminister nu har bebudet, at han vil søge det arbejde, som hans forgænger satte i gang med hensyn til lovforslagets opstilling, gennemført. For det springer jo i øjnene, at som regnskabsværk er finansloven temmelig uoverskuelig, og det er betegnende for hele lovforslagets forældede form, at de hovedtal, som en debat her naturligt kommer til at dreje sig om, ikke kan læses umiddelbart i forslaget. Man må følge med i den højtærede finansministers fremsættelsestale, hvis man vil have oplysning om det væsentlige. Finansministeren opererer i sin tale med tal, som man kun kan nå frem til i forslaget ved et sendrægtigt og så måske helt forgæves samlerarbejde. Jeg hilser derfor med glæde finansministerens bebudelse af en forandring, og mit parti skal ikke modsætte sig, at denne forandring allerede gennemføres som ændringsforslag til dette lovforslag.

Så betydningsfuld er statsøkonomien jo efterhånden blevet, at statskassen ikke blot er en kiste, hvori skatteyderne afleverer nogle „bristede forhåbninger“. Den har fået en mere maskinel funktion og er efterhånden blevet et middel i en konjunkturudjævrende politik. Denne opgave er af allerstørste betydning for hele samfundet, og måden, hvorpå man vil løse opgaven, bør kunne læses så nogenlunde ud af finanslovsforslagets tal. Det er vigtigt, at man ved, om en regering tilstræber et overskud på statsregnskabet. Hvis den foreslår, at befolkningen skal bære større byrder, end statshusholdningen koster, så må dette kunne motiveres med samfundsøkonomiske synspunkter som f. eks. ønskeligheden af at begrænse folkets for-